

No me'n recordo

En el nostre comentari d'ahir ens referiem a les solucions del llenguatge popular que cal tenir en compte, sempre que es tracta d'evitar formes incorrectes més o menys usuals, sense haver de recórrer a cultismes o formes acadèmiques que poden semblar massa detonants. Entre aquestes solucions volíem destacar, avui, les expressions o oracions negatives, que sovint la llengua popular prefeix als antònims pròpiament dits. Segurament que un estudi aprofundit d'aquest tema ens en faria veure un gran nombre de casos, però ens limitem, és clar, a uns quants exemples significatius.

Expressions com ara no saber, no fer i no dir són, sens dubte, més propis de la llengua popular que no pas els diversos antònims corresponents: ignorar, desconèixer, abstenir-s', ometre, silenciar, etc. No es tracta, naturalment, de prevenir contra l'ús d'aquests verbs, sinó de posar en relleu una solució paral·lela que, en determinats casos, es pot revelar molt eficaç. Anàlogament, no dir la veritat és una perífrasi molt usual —juntament amb dir mentides— equivalent a mentir, verb que la llengua viva tendeix a rebutjar.

Però, com hem dit, el recurs d'una d'aquestes oracions negatives permet de prescindir alhora d'un barbarisme inadmissible i d'un cultisme que ens resulta ingrat d'introduir en certs contextos. Es el cas, per exemple, de no recordar —o no recordar-se—. a què, en un bon nombre de casos, es pot recórrer si el verb oblidar —tot i que, actualment, es tracta ja d'una forma força divulgada— sembla encara massa literari i, al mateix temps, naturalment, hom vol evitar l'incorrecte «olvidar». En definitiva, no fóra altra cosa que seguir el rastre de les tendències espontànies de la llengua. Oracions com Ho sabia però ara no me'n recordo. No recordo com es diu i Ho volia fer però no se'n va recordar representen unes d'aquestes solucions pròpies de la llengua viva, que tant val la pena de tenir en compte.